

Arrest

nr. 156 989 van 25 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. RUMONGE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Qalai Wali in het district Tagab van de provincie Kapisa. U was niet in de mogelijkheid naar school te gaan. Uw vader werkte ten tijde van het talibanregime als politiecommandant van de provincie Kunar. Na de val van het talibanregime keerde uw vader naar Tagab terug en zette hij zich daar in als talibancommandant. Zo'n drie jaar geleden kwam uw vader bij een luchtbombardement om het leven. Uw oom volgde uw vader op en een jaar na zijn dood nam uw oom u mee om eveneens actief te zijn bij de taliban. Gedurende een jaar hielp u bij het plaatsen van berymbommen en transporteerde u munitie

tot u gevraagd werd een zelfmoordaanslag te plegen. Voordat u uw leven ging geven, mocht u uw moeder een laatste maal bezoeken. Uw moeder ging er niet mee akkoord dat u zich zou opofferen en bracht u dezelfde nacht naar een verwant. De volgende ochtend kon u uw reis naar Europa samen met zijn zoon aanvatten. Na een reis van vijf maanden kwam u op 22 februari 2011 in België aan. U vroeg er 23 februari 2011 asiel aan. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag.

Op 16 mei 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en het intern vluchtalternatief op u van toepassing was. In haar arrest van 9 oktober 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Uw daaropvolgende asielaanvraag van 20 november 2012 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Na de niet-inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag trok u naar het Verenigd Koninkrijk waar u zich herenigd zag met uw neven en uw oom. U diende er een asielaanvraag in.

U verklaarde zich een derde maal vluchteling op 6 januari 2015. Aan de hand van een leeftijdsonderzoek afgenomen in het Verenigd Koninkrijk betwist u de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij. Uw derde asielaanvraag steunt u op de asielmotieven die u in uw eerste asielaanvraag verklaarde. U voegt eraan toe dat uw neven omwille van dezelfde problematiek gedood werden. Tevens brengt u aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest om gedwongen ingelijfd te worden bij een gewapende groepering. Ook werpt u op dat u door uw verblijf in Europa dermate verwesterd bent dat u hierdoor problemen gaat kennen in Afghanistan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een leeftijdsonderzoek, een brief van uw Belgische advocaat en een brief van uw Britse advocaat neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. De nieuwe elementen die u in het kader van uw huidige asielaanvraag aanbrengt, laten evenwel niet toe de eerdere beoordeling van het CGVS en de RvV over uw nood aan bescherming te wijzigen. Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorstelling van uw vader en uw oom als talibancommandant, aan uw verklaarde wedervaren met de taliban en aan uw voorgehouden achtergrond en familiesituatie. De RvV bevestigde de beslissing en de motieven van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in. In uw huidige asielaanvraag herhaalt u de asielmotieven die u in het kader van uw eerste aanvraag uiteenzette (CGVS p.2,3). Als enige wijziging in uw asielrelaas vertelt u dat u in tegenstelling tot wat u eerder zei gedurende uw periode bij de taliban niet aan gevechten heeft deelgenomen (CGVS p.3). Tevens voegt u eraan toe dat uw neef na zijn repatriëring naar Afghanistan door de taliban gedood werd (CGVS p.4). Deze kleine wijziging en aanvulling kunnen de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielrelaas niet weerleggen.

Daarnaast brengt u eveneens twee wijzigingen aan in uw verklaringen over uw identiteit en verblijfplaats. Zo verklaart u nu dat u geboren bent in het jaar 1997. Hoewel u zich bij aankomst in België in 2011 nog 16,5 jaar oud verklaarde was u in werkelijkheid slechts 14 jaar oud, zo beweert u. Dat u zich bij aankomst in België tweeënhalf jaar ouder verklaarde wijt u aan uw onwetendheid, die werd verholpen toen u uw familie in het Verenigd Koninkrijk ontmoette (CGVS p.2). Uw verklaringen gaan geheel voorbij aan de resultaten van het leeftijdsonderzoek van 26 april 2011 dat stelde dat u destijds minimum 21,3 jaar oud was. Op basis van dit leeftijdsonderzoek hief de Dienst Voogdij op 29 april 2011 de voogdij over op. Tegenover dit leeftijdsonderzoek plaatst u een verslag van een Britse sociaal assistente en een brief van uw Britse advocaat. U beweert dat u zich in het Verenigd Koninkrijk meerderjarig verklaarde maar dat de Britse overheid u op basis van het verslag als minderjarige aanvaardde (CGVS p.2,4). Uw verklaringen stroken echter niet met de informatie uit de brief van uw Britse advocate: daaruit valt af te leiden dat u zich bij uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk wel degelijk minderjarig verklaarde, hetgeen de Britse asielinstanties niet aanvaardden. U werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op uw overdracht aan België. Uw advocate stelde vervolgens een sociaal assistente aan om een leeftijdsbeoordeling te maken. Deze beoordeling werd aan de Britse overheid overgemaakt. Dat de Britse overheid u op basis van deze beoordeling als

minderjarige aanvaardde, valt geenszins uit de stukken op te maken. Uw verklaring dat de Britse overheid u, hoewel u zich volwassen verklaarde, als minderjarige zou hebben beschouwd, klopt niet. Het verslag van de sociaal assistente omvat overigens niet meer dan een bundeling van haar observaties over uw lichaamsbouw en uw gedrag en van uw verklaringen over uw jeugd en de invulling van uw leven in het Verenigd Koninkrijk. Aan deze observaties en verklaringen wordt vervolgens haar subjectieve inschatting gehangen dat u minderjarig bent. Welke waarde dit door uw advocaat aangevraagde verslag van een sociaal assistente heeft voor de Britse asielinstanties is, gezien de beperktheid van de aangedragen stukken, niet duidelijk. Wel moet er voor de behandeling van uw huidige asielaanvraag benadrukt worden dat volgens de Belgische wetgever enkel de Dienst Voogdij bevoegd is voor de bepaling van uw leeftijd. Daar de Dienst Voogdij op 29 april 2011 vaststelde dat u niet 16,5 jaar oud was maar minstens 21,3 jaar, is uw poging om u niet vijf jaar maar minstens zevenenhalf jaar jonger voor te doen tekenend voor het gebrek aan duidelijkheid dat u wenst te bieden over uw werkelijke identiteit en achtergrond.

Daarnaast meldt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in uw eerste gehoor op Commissariaat-generaal niet uw werkelijke verblijfplaats vermeldde. U woonde van uw geboorte tot uw zesde levensjaar in het dorp Kotagay van het district Tagab en vervolgens verbleef u in het dorp Qalai Wali van datzelfde district, zo zegt u. Eerder had u verklaard dat u steeds in het dorp Qalai Wali woonde. U vermeldde Kotagay eerder niet omdat het u afgeraden werd een exact adres op te geven en u uw familie niet in gevaar wilde brengen (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 14). Deze wijziging verandert niets aan de initiële beoordeling van uw asielaanvraag. Integendeel, doordat u tijdens het gehoor op het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw rechtzetting vergroot u enkel de indruk dat u uw werkelijke achtergrond tracht te verbergen. Eerst verklaart u immers op het CGVS opnieuw dat u steeds in Qalai Wali woonde en vermeldt u enkel dat uw ouderlijk huis in Kotagay gelegen is (CGVS p.2-3). Pas als u gewezen wordt op uw verklaringen bij de DVZ stelt u dat u de helft van uw leven in uw dorp Kotagay en de helft in Qalai wali woonde (CGVS p.4).

In de beslissing van het CGVS in uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat u naast de bedrieglijke verklaringen over uw profiel evenmin geloofwaardige verklaringen over uw familienetwerk aflegde. In uw huidige asielaanvraag houdt u vast aan uw destijds ongeloofwaardig bevonden onwetendheid wat dit betreft. Zo verklaart u dat u, hoewel u niet over een telefoonnummer beschikt van uw familie in Afghanistan, ook geen moeite nam om uw familie in het Verenigd Koninkrijk hierover aan te spreken. Hoewel u verbleef bij dichte familieleden in het Verenigd Koninkrijk weet u niet of zij al dan niet in contact stonden met mensen in Afghanistan. U vroeg het hen niet. Omdat ze ouder zijn dan u dacht u dat het onbeleefd was om er naar te vragen (CGVS p.4-5). Dit is niet ernstig. Indien u na jaren van ongerustheid over uw familie in Afghanistan in contact komt met dichte familieleden kan aangenomen worden dat u bij hen zou polsen of zij u in contact kunnen brengen met uw familie in Afghanistan. Ook tracht u uw gebrek aan initiatief te verklaren door te wijzen op het lange verblijf van uw familieleden in Europa. Door hun staat van verregaande verwestering hechten ze geen belang meer aan familiebanden, zo beweert u (CGVS p.5). Uw these dat een verblijf in West-Europa familiemensen drastisch en aan hoge snelheid individualiseert daargelaten, spreekt uw eigen verblijf bij uw familie in het Verenigd Koninkrijk uw bewering tegen. Voorts beweert u ook dat uw familie uw regio verliet omwille van de gevechten. Deze stelling put u uit het relaas van een zekere H. die recent van Tagab naar het Verenigd Koninkrijk trok en vertelde over de vernietiging van de regio en het vertrek van haar inwoners. Over deze gebeurtenis kan u enkel in vage en algemene bewoordingen spreken. U heeft H. immers niet gevraagd naar uw familie. Omdat er ook andere mensen aanwezig waren, durfde u het niet te vragen, zo zegt u (CGVS p.8). Uw markante desinteresse in uw familie in Afghanistan doet andermaal sterk vermoeden dat u de omvang en de locatie van uw familienetwerk in Afghanistan voor de asielinstanties tracht te verbergen, zoals in de eerdere asielaanvraag al werd geoordeeld.

Tijdens het gehoor op het CGVS werd u er herhaaldelijk op gewezen dat het voor uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u duidelijk zicht biedt op uw identiteit, uw achtergrond en uw familienetwerk. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en familienetwerk, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Ondanks de herhaaldelijke oproepen om de waarheid te vertellen over de cruciale aspecten van uw leven voor uw komst naar België houdt u vast aan uw verklaringen. U geeft daarbij andermaal blijk van uw gebrek aan ernst doorheen uw asielprocedures wanneer u vertelt dat u niet weet welke andere leugens u vertelde doorheen uw eerdere interviews en u vraagt om alle vragen van die interviews nog eens te stellen (CGVS p.4,5).

Als nieuwe asielmotieven brengt u in uw huidige asielaanvraag aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen zou worden om tot een strijdende beweging toe te treden en dat u vreest gedood te worden in Afghanistan omdat uw landgenoten u niet meer als Afghaan gaan beschouwen. In haar schrijven stelt

uw advocate dat u behoort tot de risicocategorie van de jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden, zoals beschreven in de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013. U formuleert het anders. U beweert dat men in Afghanistan niet onpartijdig kan zijn. Men moet partij kiezen voor de taliban of de overheid, waarna men vervolging riskeert van de tegenpartij, zo zegt u (CGVS p.3,4). U noch uw advocaat onderbouwt de geformuleerde stelling. In de UNHCR Guidelines wordt uitdrukkelijk gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. In casu beweren u en uw advocaat louter dat u omwille van uw leeftijd en uw vaders lidmaatschap bij taliban en uw wedervaren met de taliban riskeert gedwongen gerekruteerd te worden. Daar uit de eerdere beslissing van het CGVS en de RvV bleek dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden profiel van uw vader en uw asielrelaas, moet er besloten worden dat de stelling dat u behoort tot de sociale groep van de mannen en jongens die vatbaar zijn voor gedwongen rekrutering door een rebellenbeweging of door de Afghaanse Lokale Politie niet door een loutere verwijzing naar uw leeftijd afdoende onderbouwd wordt.

Verder stelt u dat u door uw lange verblijf in Europa verwesterd bent. U verklaart dat u voor uw vertrek 100% Afghaan was en u nu 99% Europees bent geworden. U kent de Europese cultuur heel goed en u leeft op basis van de Europese cultuur, zo stelt u (CGVS p.2). In uw poging uw periode van onderdompeling in de Westerse cultuur te rekken, waagt u zich aan tegenstrijdigheden. U beweert in het gehoor op 11 maart 2015 dat u reeds zeven jaar in Europa verblijft. Erop gewezen dat uw eerste asielaanvraag slechts vier jaar geleden gebeurde, verklaart u dat u twee jaar onderweg was van Afghanistan tot België. Twee jaar zou u in Griekenland hebben verbleven (CGVS p.2,3). Als u aan uw eerdere verklaringen herinnerd wordt waarin u stelde dat u slechts vijf maanden onderweg was tot uw aankomst op 22 februari 2011, meldt u aarzelend dat u denkt dat dit niet klopt (DVZ Verklaring reisroute; CGVS p.3). U gelooft, zo zegt u nu, dat u in 2009 het land verliet al bent u er niet zeker van (CGVS p.3). Uw tegenstrijdige verklaringen halen andermaal uw geloofwaardigheid onderuit.

De uitingen van de Europese waarden en normen in uw huidige levenswijze omschrijft u als: alcohol drinken, naar de discotheek gaan en willekeurige meisjes aanspreken (CGVS p.3). De opsomming waarmee u uw verwesterde gedachtegoed beschrijft, bestaat uit niet meer dan een reeks mogelijkheden die u in België benut, maar tonen uw voorgehouden verwesterde denkwijze niet aan. Evenmin kunnen deze mogelijkheden gezien worden als basisrechten waarvan het ontbreken ervan kan beschouwd worden als een onmenselijke behandeling zoals beschreven in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Uw verklaring dat u in Afghanistan geen zeg zou hebben in uw huwelijk en dat uw moeder u zou doden als u zou vragen uw verloofde voor het huwelijk te zien, is niet meer dan een blote bewering (CGVS p.3). Er moet dan ook besloten worden dat u niet aantoonde dat u door uw verblijf in Europa dermate ingrijpend veranderde dat u hierdoor een gegronde vrees op vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6

augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U verwijst naar de moord op een vroegere Afghaanse president in Kabul, terwijl uw advocaat in haar schrijven meerdere veiligheidsincidenten in de hoofdstad vermeldt. Al de aangehaalde incidenten schrijven zich evenwel in bovenstaande analyse dat het overgrote deel van de aanslagen zich richt tegen de Afghaanse overheid of buitenlandse aanwezigheid.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

In de beslissing van de commissaris-generaal van 16 mei 2012 werd geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge in de zin van artikel 48/4 § 2 c in het district Tagab kunt vermijden door u in de stad Kabul te vestigen. U bent immers een volwassen man die als twintigjarige Afghanistan verliet. Uw familie blijkt in uw thuisregio tal van gronden te bezitten die jullie lieten bewerken door landbouwers. Dit was jullie voornaamste bron van inkomsten: "We werkten niet maar gaven het aan verschillende boeren", zo zegt u (CGVS 28/9/2011 p.10). Ook zouden producten uit jullie boomgaarden door deze landbouwers in Pakistan en Kabul verkocht worden: "Ze verkochten het product en ze gaven het geld aan mijn familie". Gevraagd of dit om veel geld ging, geeft u aan dat dit steeds om veel geld gaat, zelfs "té veel" (CGVS 28/09/2011 p.11-12). Er kan dan ook aangenomen worden dat u beroep kan doen op een kapitaalkrchtig netwerk waarop u kan steunen. Daarnaast werd er in de beslissing van het CGVS aangevoerd dat u niet alleen door het afleggen van uw valse verklaringen over uw profiel en uw achtergrond ervaringen en vaardigheden verhuult, maar ook dat u een krachtig netwerk waarop u kon steunen om uw reis naar Europa te regelen tracht te verbergen. In haar arrest van 9 oktober 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat u over een redelijk vestigingsalternatief in de Afghaanse hoofdstad beschikt. In uw huidige asielaanvraag werpt u geen elementen op die de redelijkheid van uw vestigingsmogelijkheden in Kabul in vraag stellen. Dat u weerom angstvallig de omvang en de locatie van uw familienetwerk in Afghanistan tracht te verbergen sterkt het hierboven geuite vermoeden. Bovendien toonde u ook aanzienlijk zin voor initiatief, ondernemingsvermogen, aanpassingsvermogen en een hoge mate van zelfredzaamheid door uw komst naar en verblijf in België en het Verenigd Koninkrijk. Al deze eigenschappen gaan uw vestiging in uw hoofdstad aanzienlijk vergemakkelijken. Als beletsel voor uw vestiging in Kabul werpt u op dat er in Kabul Farsi [Dari] gesproken wordt, een taal die u niet machtig bent (CGVS p.6). Uw bewering vindt echter geen houvast. Naast Dari wordt er in Kabul immers evengoed Pashtou, de tweede landstaal en uw moedertaal, gesproken. Verder verwijst u nog naar de strubbelingen tussen de Pashtounen en niet-Pashtounen in Kabul (CGVS p.6). Uw bewering dat er etnische conflicten bestaan in Kabul die een dergelijke omvang hebben dat ze uw vestiging in de hoofdstad sterk bemoeilijken, staat u op geen enkele wijze. Tenslotte werpt u ook op dat u niet over de financiële middelen beschikt om u in Kabul te vestigen (CGVS p.6). Zoals hierboven aangehaald wordt deze bewering door uw eerdere verklaringen tegengesproken. Derhalve moet er besloten worden dat in uw geval Kabul stad als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker meent dat hij een profiel heeft waardoor hij wel degelijk aan vervolging en minstens aan ernstige schade zou worden blootgesteld ingeval van terugkeer. Indien een eerdere asielaanvraag ongeloofwaardig werd beschouwd, verhindert dit volgens verzoeker niet dat er nu elementen aanwezig zijn waardoor men in een latere asielaanvraag kan vaststellen dat men toch in aanmerking komt voor bescherming. Hij stelt dat hij tal van nieuwe elementen heeft aangehaald en documenten heeft voorgelegd.

Betreffende zijn leeftijd volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Teneinde zijn minderjarigheid te bewijzen heeft hij een aantal stukken neergelegd. Uit de samenlezing van deze stukken blijkt volgens hem genoegzaam dat hij in maart 2014 werd beschouwd als “niet ouder dan 17 jaar”, alsook dat de Britse asielinstanties wel degelijk gevolg gaven aan het rapport van 12 maart 2014 en het schrijven van zijn Britse advocaat. Gelet op zijn leeftijd werd hij in het Verenigd Koninkrijk vrijgelaten. Hij benadrukt dat hij op zeer jonge leeftijd naar Europa kwam en stelt dat noch leeftijden, noch geboortedata of -jaren in Afghanistan genoteerd worden.

Vervolgens meent verzoeker dat zijn verklaringen over de dorpen waar hij heeft verbleven, volledig in dezelfde lijn liggen, zodat er geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden. Hij heeft tijdens zijn eerste asielaanvraag niet de volledige waarheid gesproken en werd toen door andere landgenoten “opgestookt” om te liegen. De twee dorpen waarvan sprake in de bestreden beslissing liggen volgens hem niet ver uit elkaar; te voet is het slechts een half uurtje stappen. Zijn vader is afkomstig uit Kotagay en had daar een huis. Zijn moeder is afkomstig uit Qalai en heeft daar een huis. Omwille van de problemen met de overheid was het voor verzoeker niet meer mogelijk om in Kotagay te wonen.

Verder wijst verzoeker erop dat de regio waarvan hij afkomstig is, zeer gewelddadig is. Hij vernam dat één van zijn neven die in het Verenigd Koninkrijk verblijft, naar Afghanistan was gereisd, doch deze is niet naar Tagab geweest zodat het voor verzoeker niet mogelijk was om meer nieuws van zijn familie te bekomen.

Voorts verwijst verzoeker naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013, waaruit hij afleidt dat hij een verhoogd risicoprofiel heeft omdat hij een leeftijd heeft bereikt waarop hij als “vechtmateriaal” wordt beschouwd. Volgens verzoeker moet men rekening houden met deze informatie. *“Verweester gaat bijgevolg uit van de definitie van gedwongen rekrutering in de meeste strikte zin van het woord, hetgeen uitdrukkelijk uit den boze wordt beschouwd door UNHCR”*. Verzoeker benadrukt dat men zich ofwel dient aan te sluiten bij de taliban, ofwel bij de overheid, waarna men vervolging vreest van de tegenpartij.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat hij reeds ettelijke jaren in Europa verblijft. Wanneer hij precies vertrokken is, kan hij zich niet meer volledig herinneren. Hij wijst erop dat hij een jonge man is, die al veel heeft meegemaakt. Hij werd reeds opgesloten in Iran en het Verenigd Koninkrijk. Het leven in onzekerheid is voor hem niet gemakkelijk. Dergelijke situaties hebben volgens hem een invloed op zijn functioneren en zijn geheugen. Hij benadrukt dat hij geen intentie heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden en/of informatie achter te houden.

Tot slot voert verzoeker aan dat hij zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan in een bijzonder kwetsbare positie zou bevinden omdat hij als “verwesterd” zou worden beschouwd. Uit tal van zijn verklaringen blijkt volgens hem dat hij zich één heeft gemaakt met de Westerse cultuur. Er dient bovendien rekening te worden gehouden met zijn jeugdige leeftijd en zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan. verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad. Verzoeker verwijst naar drie rapporten die volgens hem het gevaar bevestigen dat “verwesterde” jongeren lopen in Afghanistan.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt dat uit talrijke informatie blijkt dat de geweldsincidenten in geheel Afghanistan stijgen en dat burgers hiervan het slachtoffer worden. Uit een lezing van de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA leidt verzoeker een zware verslechtering af van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict in bijna alle provincies van Afghanistan.

De huidige toestand in de stad Kabul is ondertussen sterk veranderd door de vele IDP's die reeds in de stad aanwezig zijn. Omdat hij er niet over een netwerk beschikt, meent verzoeker dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten en in armzalige toestanden zal terechtkomen. De veiligheidssituatie in de stad Kabul is volgens hem uiterst precair en gevaarlijk. Hij wijst erop dat deze situatie steeds aan de hand van de meest actuele situatie moet beoordeeld worden. Hij benadrukt dat hij in Kabul geen leven kan opbouwen. Hij stelt er niet te beschikken over een veilig, laat staan een redelijk vestigingsalternatief. Hij merkt op dat hij in 2011 zeer jong was, zodat hij niet weet wat of hoe veel geld is. Tevens wijst verzoeker erop dat Islamitische Staat vaste voet aan bodem heeft gekregen in Afghanistan. Voorts verwijst verzoeker naar een rapport waaruit hij afleidt dat er in Kabul verschillende zelfmoordaanslagen hebben plaatsgevonden, die wel degelijk een invloed hebben op het leven van de burgers. Verzoeker wijst er verder op dat uit rapporten blijkt dat het aantal gewapende groeperingen, alsook het aantal burgerslachtoffers toeneemt.

Verzoeker meent dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een IDP zal worden, omwille van het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan, waardoor uit België uitgewezen Afghanen niet als “terugkeerders” worden beschouwd en voor de Afghaanse overheid dus niet bestaan. Bijgevolg zal hij worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Hij zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Het is onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijke toegang tot basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontnomen, aldus verzoeker. Hij wijst er ook op dat ook “terugkeerders” zich in een precaire positie bevinden en een bijzondere categorie van “people of concern” vormen. Hun toestand is vergelijkbaar met die van ontheemden. Hij wijst er tevens op dat verschillende ngo's hebben aangedrongen op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. Hij wijst erop dat hij reeds zeven jaar zijn land van herkomst heeft verlaten en dat hij zich in een uiterst kwetsbare positie bevindt.

Tot slot voert verzoeker aan dat de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft. *“Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van een gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven menonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van Islamitische staat zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is.”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift 8 rapporten (stukken 3-5, 7-9, 11 en 21), een arrest van de Raad (stuk 6), 11 artikelen (stukken 10, 12-20 en 22), een rapport betreffende verzoeker van 12 maart 2014 (stuk 23) en een brief van zijn Britse advocaat van 20 maart 2014 (stuk 24).

Per drager brengt verweerder op 28 oktober 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul” van 12 oktober 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Waar verzoeker aanvoert dat in het Verenigd Koninkrijk wel degelijk is komen vast te staan dat hij in maart 2014 zeventien jaar oud was, dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nummer 89 416 van 9 oktober 2012, dat kracht van gewijsde heeft, is komen vast te staan dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 29 april 2011 bleek dat geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers beweerde minderjarigheid. Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 17 van stuk 25). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De stukken uit verzoekers in het Verenigd Koninkrijk ingediende asielaanvraag (verzoekschrift, stukken 23 en 24) doen hieraan geen afbreuk.

Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag zijn geboortedatum situeert in 1997, terwijl hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde in 1994 te zijn geboren. Daarenboven zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen in Afghanistan tegenstrijdig: *“Daarnaast meldt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in uw eerste gehoor op Commissariaat-generaal niet uw werkelijke verblijfplaats vermeldde. U woonde van uw geboorte tot uw zesde levensjaar in het dorp Kotagay van het district Tagab en vervolgens verbleef u in het dorp Qalai Wali van datzelfde district, zo zegt u. Eerder had u verklaard dat u steeds in het dorp Qalai Wali woonde. U vermeldde Kotagay eerder niet omdat het u afgeraden werd een exact adres op te geven en u uw familie niet in gevaar wilde brengen (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 14). Deze wijziging verandert niets aan de initiële beoordeling van uw asielaanvraag. Integendeel, doordat u tijdens het gehoor op het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw rechtzetting vergroot u enkel de indruk dat u uw werkelijke achtergrond tracht te verbergen. Eerst verklaart u immers op het CGVS opnieuw dat u steeds in Qalai Wali woonde en vermeldt u enkel dat uw ouderlijk huis in Kotagay gelegen is (CGVS p.2-3). Pas als u gewezen wordt op uw verklaringen bij de DVZ stelt u dat u de helft*

van uw leven in uw dorp Kotagay en de helft in Qalai wali woonde (CGVS p.4).” In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan erop te wijzen dat beide dorpen – Kotagay en Qalai – niet ver uit elkaar liggen en dat zijn vader van Kotagay afkomstig en zijn moeder van Qalai, alsook te herhalen dat hij niet de volledige waarheid sprak op aanraden van andere landgenoten. Op welke wijze deze uiteenzetting afbreuk doet aan de pertinente motivering ter zake in de bestreden beslissing, kan niet worden ingezien.

Met betrekking tot zijn familiaal netwerk, komt verzoeker niet verder dan erop te wijzen dat zijn neef, die naar Afghanistan reisde, niet naar Tagab ging omwille van de veiligheidssituatie aldaar. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat: *“u ook [beweert] dat uw familie uw regio verliet omwille van de gevechten. Deze stelling put u uit het relaas van een zekere H. die recent van Tagab naar het Verenigd Koninkrijk trok en vertelde over de vernietiging van de regio en het vertrek van haar inwoners. Over deze gebeurtenis kan u enkel in vage en algemene bewoordingen spreken. U heeft H. immers niet gevraagd naar uw familie. Omdat er ook andere mensen aanwezig waren, durfde u het niet te vragen, zo zegt u (CGVS p.8). Uw markante desinteresse in uw familie in Afghanistan doet andermaal sterk vermoeden dat u de omvang en de locatie van uw familienetwerk in Afghanistan voor de asielinstanties tracht te verbergen, zoals in de eerdere asielaanvraag al werd geoordeeld.”*

Waar verzoeker meent dat hij een risicoprofiel heeft omwille van zijn leeftijd en daar een rapport van UNHCR blijkt dat hij op deze leeftijd als “vechtmateriaal” beschouwd zal worden, toont hij niet *in concreto* aan waar of op welke wijze in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening werd gehouden met dit rapport. Het louter herhalen van zijn stelling dat dit rapport op hem van toepassing is, zonder opnieuw aan te tonen waarom dit *in casu* het geval zou zijn, is geen dienstig verweer. Daarenboven is hoger reeds komen vast te staan dat aan verzoekers beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht.

Met betrekking tot zijn langdurig verblijf, bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift enkel dat hij zich niet meer kan herinneren wanneer hij precies uit Afghanistan vertrokken is. Waar hij wijst op zijn persoonlijke situatie, dient erop gewezen dat hij deze persoonlijke situatie, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn leeftijd, zijn verblijfplaatsen en zijn reisweg, geenszins aannemelijk weet te maken. Aangaande zijn beweerde verwestering, wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: *“Verder stelt u dat u door uw lange verblijf in Europa verwesterd bent. U verklaart dat u voor uw vertrek 100% Afghaan was en u nu 99% Europees bent geworden. U kent de Europese cultuur heel goed en u leeft op basis van de Europese cultuur, zo stelt u (CGVS p.2). In uw poging uw periode van onderdompeling in de Westerse cultuur te rekken, waagt u zich aan tegenstrijdigheden. U beweert in het gehoor op 11 maart 2015 dat u reeds zeven jaar in Europa verblijft. Erop gewezen dat uw eerste asielaanvraag slechts vier jaar geleden gebeurde, verklaart u dat u twee jaar onderweg was van Afghanistan tot België. Twee jaar zou u in Griekenland hebben verbleven (CGVS p.2,3). Als u aan uw eerdere verklaringen herinnerd wordt waarin u stelde dat u slechts vijf maanden onderweg was tot uw aankomst op 22 februari 2011, meldt u aarzelend dat u denkt dat dit niet klopt (DVZ Verklaring reisroute; CGVS p.3). U gelooft, zo zegt u nu, dat u in 2009 het land verliet al bent u er niet zeker van (CGVS p.3). Uw tegenstrijdige verklaringen halen andermaal uw geloofwaardigheid onderuit.*

De uitingen van de Europese waarden en normen in uw huidige levenswijze omschrijft u als: alcohol drinken, naar de discotheek gaan en willekeurige meisjes aanspreken (CGVS p.3). De opsomming waarmee u uw verwesterde gedachtegoed beschrijft, bestaat uit niet meer dan een reeks mogelijkheden die u in België benut, maar tonen uw voorgehouden verwesterde denkwijze niet aan. Evenmin kunnen deze mogelijkheden gezien worden als basisrechten waarvan het ontbreken ervan kan beschouwd worden als een onmenselijke behandeling zoals beschreven in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Uw verklaring dat u in Afghanistan geen zeg zou hebben in uw huwelijk en dat uw moeder u zou doden als u zou vragen uw verloofde voor het huwelijk te zien, is niet meer dan een blote bewering (CGVS p.3). Er moet dan ook besloten worden dat u niet aantoonde dat u door uw verblijf in Europa dermate ingrijpend veranderde dat u hierdoor een gegronde vrees op vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Afghanistan.” Het louter verwijzen naar algemene informatie (verzoekschrift, stukken 7, 8 en 20), die geen betrekking heeft op zijn persoon, is niet voldoende om voorgaande motivering te weerleggen, aangezien verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, *quod non in casu*. Het arrest van de Raad (verzoekschrift, stuk 6) doet hieraan evenmin afbreuk, aangezien uit dit arrest uitdrukkelijk blijkt dat het betrekking heeft op de situatie zoals die in dat specifieke dossier voorlag (*“in casu”*). De precedentenwerking wordt bovendien niet aanvaard in het Belgisch recht en ieder dossier wordt individueel beoordeeld.

Rekening houdend met het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van januari 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul” van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*” van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 8)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds

stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

In de beslissing van de commissaris-generaal van 16 mei 2012 werd geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge in de zin van artikel 48/4 § 2 c) in het district Tagab kunt vermijden door u in de stad Kabul te vestigen. U bent immers een volwassen man die als twintigjarige Afghanistan verliet. Uw familie blijkt in uw thuisregio tal van gronden te bezitten die jullie lieten bewerken door landbouwers. Dit was jullie voornaamste bron van inkomsten: "We werkten niet maar gaven het aan verschillende boeren", zo zegt u (CGVS 28/9/2011 p.10). Ook zouden producten uit jullie boomgaarden door deze landbouwers in Pakistan en Kabul verkocht worden: "Ze verkochten het product en ze gaven het geld aan mijn familie". Gevraagd of dit om veel geld ging, geeft u aan dat dit steeds om veel geld gaat, zelfs "té veel" (CGVS 28/09/2011 p.11-12). Er kan dan ook aangenomen worden dat u beroep kan doen op een kapitaalkrachtig netwerk waarop u kan steunen. Daarnaast werd er in de beslissing van het CGVS aangevoerd dat u niet alleen door het afleggen van uw valse verklaringen over uw profiel en uw achtergrond ervaringen en vaardigheden verhuult, maar ook dat u een krachtig netwerk waarop u kon steunen om uw reis naar Europa te regelen tracht te verbergen. In haar arrest van 9 oktober 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat u over een redelijk vestigingsalternatief in de Afghaanse hoofdstad beschikt. In uw huidige asielaanvraag werpt u geen elementen op die de redelijkheid van uw vestigingsmogelijkheden in Kabul in vraag stellen. Dat u weerom angstvallig de omvang en de locatie van uw familienetwerk in Afghanistan tracht te verbergen sterkt het hierboven geuite vermoeden. Bovendien toonde u ook aanzienlijk zin voor initiatief, ondernemingsvermogen, aanpassingsvermogen en een hoge mate van zelfredzaamheid door uw komst naar en verblijf in België en het Verenigd Koninkrijk. Al deze eigenschappen gaan uw vestiging in uw hoofdstad aanzienlijk vergemakkelijken. Als beletsel voor uw vestiging in Kabul werpt u op dat er in Kabul Farsi [Dari] gesproken wordt, een taal die u niet machtig bent (CGVS p.6). Uw bewering vindt echter geen houvast. Naast Dari wordt er in Kabul immers evengoed Pashtou, de tweede landstaal en uw moedertaal, gesproken. Verder verwijst u nog naar de strubbelingen tussen de Pashtounen en niet-Pashtounen in Kabul (CGVS p.6). Uw bewering dat er etnische conflicten bestaan in Kabul die een dergelijke omvang hebben dat ze uw vestiging in de hoofdstad sterk bemoeilijken, staat u op geen enkele wijze. Tenslotte werpt u ook op dat u niet over de financiële middelen beschikt om u in Kabul te vestigen (CGVS p.6). Zoals hierboven aangehaald wordt deze bewering door uw eerdere verklaringen tegengesproken. Derhalve moet er besloten worden dat in uw geval Kabul stad als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Waar verzoeker naar zijn leeftijd verwijst en meent dat hij de waarde van het geld niet kon inschatten, dient er nogmaals op gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde minderjarigheid. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul-stad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Het verwijzen naar algemene rapporten, die geen betrekking hebben op zijn persoon, is voorts onvoldoende om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan zijn lot zou worden overgelaten, daar verzoeker dit *in concreto* dient aan te tonen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER